

Visita espiritual 2006

ELS BISBES
DE CATALUNYA

Visita espiritual 2006

En el 125è. aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya, pel Papa Lleó XIII, mirem amb els ulls del cor –plens d'estimació i de tendresa– la nostra entranyable Moreneta de Montserrat, que és "*Mare de consol i d'esperança*".

Fa molts segles que els homes i les dones de la catalana terra la sentim al costat nostre. Enguany, especialment, invoquem la Verge Maria amb confiança i us convidem a fer-ho, vosaltres també, amb devoció renovada, en aquesta avinentesa, com ho feien els nostres avantpassats, en hores de joia i en hores de dolor. Ella, Santa Maria de Montserrat, ha estat i serà sempre el nostre refugi.

En aquesta commemoració –que s'escau a l'inici d'un nou segle i d'un nou mil·lenni– pensem, germans i germanes de les nostres deu diòcesis, en la Catalunya d'avui, amb la seva pluralitat i riquesa humana. I, seguint el fil de la *Visita Espiritual* del venerable bisbe de Vic, Dr. Josep Torras i Bages, us presentem alguns suggeriments per a la pregària i la reflexió. Voldríem que aquest any jubilar fos realment de visita espiritual dels catalans i les catalanes a la nostra Patrona. Una actitud de visita que ens permeti de parlar-li i d'escoltar-la assossegadament.

Sabem i recordem, d'altra banda, que pregar ens compromet a viure en coherència amb allò que demanem.

També tenim presents aquells que estan menys avesats a l'oració explícita, o que tenen boirosa la seva fe. Ells també poden fer seus els desigs que la pregària expressa i deixar que els arribi, així, aquella llum que "*il·lumina tots els homes*" (Jo 1, 9), la llum de Jesús que la seva mare, Santa Maria de Montserrat, deixa veure i fa propera, com la lluna ho fa amb la claror del sol.

1 La fe cristiana és una saviesa que ens ve de dalt i amplifica infinitament les nostres possibilitats de coneixement, d'estimació, de vida. Ens trobem temptats per una fe sense vida, només basada en el gust o el sentiment, confosa amb ideologies o fenòmens culturals... Però amb la veritable fe, superem els nostres límits. La fe dona molt més que no sembla, molt més que no pensem. Amb ella ens arriba, d'escreix, auxili en les nostres necessitats: "*Busqueu primer el Regne de Déu i fer el que Ell vol, i tot això us ho donarà de més a més*" (Mt 6, 33). Quan demanem per als catalans una fe generosa, estem posant un fonament segur a la nostra vida, estem demanant la clau que obre totes les portes, i estem demanant la veritable felicitat. Aquella felicitat de la qual va gaudir Maria i que la seva cosina Elisabet va sintetitzar tan bé: "*Feliç tu que has cregut*" (Lc 1, 45). Una fe que s'alimenta i creix amb l'oració i els sagraments, sobretot la participació en l'Eucaristia. Per tot això, els creients tenim una gran responsabilitat: la de comunicar la fe amb un testimoniatge joïós, valent i esperançat.

Verge prodigiosa, tron puríssim on reposà l'eterna Saviesa quan vingué al món a ensenyar el camí de salvació, aconseguí per als vostres catalans aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida. Avemaria.

2 La corrupció és causa de fatiga, de decepció, de pessimisme... Sovint també d'irritació. No ens agrada de viure en un món sollat, però tendim a atribuir-ne als altres la responsabilitat. Més ens valdria fer cas de l'Evangelí: "*Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra*" (Jo 8, 7), i acudir a Maria que ens va portar Jesús, el bàlsam d'incorruptió. Pensem, especialment, en la corrupció que ve de l'ambició del diner: usurpació de béns d'altri o de la comunitat, maniobres brutes, explotació de persones, negocis fraudulents... I totes les formes de violència. Pensem també en la banalització, comercialització i distorsió del sexe, amb les seves conseqüències... Freturosos d'aire net, preguem per una autèntica educació en l'amor i per l'honestedat dels costums públics en la nostra societat catalana.

Mare castíssima, mirall de puresa, flor de les verges, que portàreu al món el bàlsam d'incorruptió, Jesús, Fill de Déu, obteniu-nos l'honestedat dels costums públics. Avemaria.

3 La història ha fet de nosaltres un poble especialment sensible a tot allò que fa referència a la nostra llengua: sentim que expressa els nostres sentiments més pregons, l'estimem i maldem per conservar-la viva. També ens cal vetllar per la qualitat moral del nostre llenguatge que estigui sempre al servei de la veritat, mai de la mentida. Ens dol la demagògia en els discursos, el sacrifici de la veritat en favor d'interessos personals o de grup, així com la manipulació del llenguatge als mitjans de comunicació. És a través de la paraula, que aflora allò que portem dins. Amb la llengua podem beneir el Senyor, el nostre Pare, però podem també maleir-lo, o maleir els homes, fets a imatge de Déu (cf. Jm 3, 4-5). A Maria, profetessa admirable, li preguem que ens ensenyi a saber escoltar la Paraula de l'Evangelí i a

posar-la en pràctica. I també li demanem que el nostre parlar mai no sigui portador d'odi, sinó d'amor a Déu i als germans. Que serveixi per a construir la convivència i la pau, sempre *enraonant*. Que no transmeti imatges sòrdides. Que sempre lloï el Senyor "*amb salms, himnes i càntics de l'Esperit*" (Col 3, 16).

Profetessa admirable, que beneïreu i lloàreu l'Etern més que no pas totes les jerarquies angèliques plegades, feu que sigui desterrat d'aquest poble vostre l'esperit de maledicció i de blasfèmia. Avemaria.

4 "*Si jo parlés les llengües dels homes i dels àngels, però no estimés, no passaria de ser com les campanes que toquen o els címbals que dringuen*" (1 Cor 13, 1), deia l'apòstol Sant Pau. I nosaltres bé podem dir: si els catalans assolís-sim els més alts nivells de progrés, de cultura, de benestar... però fóssim pobres d'amor, de res no ens serviria tot això. Amb més raó haurem de dir el mateix en constatar amb dolor greus deficiències de respecte, d'amor fratern i de comunió entre nosaltres, a l'interior de la nostra mateixa Església. Quan el bisbe Torras i Bages proposava, al centre d'aquesta visita espiritual, una pregària per obtenir amor, tenia present el nostre esperit de discòrdia que acaba frustrant tantes iniciatives positives. I ens feia demanar, en contrapartida, la gràcia de tenir *cor de germans*, i de germans que s'estimen. "*El qui estima és pacient, és bondadós, no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoïsta, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat*" (1 Cor 13, 4-6). Es tracta, certament, d'un repte difícil, però confiem en la nostra Rosa d'Abril, que és rosa de caritat i foc que sense consumir escalfa. Aquesta és una petició decisiva ja que l'eficàcia de l'amor fratern és immensa en tots els ordres de la vida personal i de la vida col·lectiva.

Rosa de caritat, foc que sense consumir escalfa, traieu de Catalunya l'esperit de discòrdia i ajunteu tots els seus fills amb cor de germans. Avemaria.

5 Si les quatre primeres peticions de la Visita Espiritual prioritzen els valors més transcendents i universals, sense deixar de banda la nostra realitat concreta, les altres tres imploren dons temporals, sempre des d'una visió cristiana de la vida. Així demanem a la Santa Engendradora de l'Etern la continuïtat del nostre poble i la fidelitat a les arrels cristianes de la nostra cultura, perquè la seva veu no manqui mai en la gran simfonia dels fills i les filles de Déu: "*Lloeu el Senyor, tots els pobles, glorifiqueu-lo, totes les nacions*" (Sl 116). La identitat de la societat catalana és fruit de molts llevats, de cultures diverses, d'homes i dones arribats del nord i del sud. Demanem a la Moreneta la gràcia de saber acollir els vinguts més recentment i els que vindran, i de continuar enriquint-nos mútuament en el solc de la nostra història secular d'arrels cristianes.

Santa Engendradora de l'Etern, filla del vostre fill, feu que mai no es desfaci aquest poble català que vós espiritualment engendràreu. Avemaria.

6 La imatge de la muntanya de Montserrat suggereix, físicament, la idea de fortitud. En el Virolai, Mossèn Cinto Verdaguer, tan sensible al paisatge, invocava Santa Maria com a “pilar de fortalesa”, en sintonia amb el salmista que exclama: “*Déu és el nostre castell de refugi, un defensor ferm en hores de perill*” (Sl 46). Implorem de la Mare de Déu de Montserrat el do de la fortalesa que ens ha de permetre mantenir la cohesió de tota la terra catalana en les hores d’adversitat, i de mantenir sempre la bona orientació de la vida cap a Déu i el pròxim. Que la nostra sigui una societat en la qual la força de les conviccions ens permeti de superar amb serenor les vel·leïtats de dins i les incomprensions de fora. Fidels a les nostres arrels cristianes, volem seguir sense defallences el camí de la creu de Jesús, vencedor del pecat i de la mort. Volem mostrar, des de la llibertat, que l’Evangeli és font de vida per a tots.

Verge poderosa, més forta que un exèrcit en ordre de batalla, des del vostre alt castell de Montserrat, defenseu d’enemics espirituals i temporals tota la terra catalana que teniu encomanada. Avemaria.

7 La nostra visita acaba implorant pel poble de Catalunya una pau cristiana, la que Jesús ens va deixar, “*la pau que el món no dona*” (Jo 14, 27), la que neix del cor i que ens regala el Crist Ressuscitat amb el do de l’Esperit Sant. Ens cal demanar la pau amb humilitat i alhora suscitar-la en tots els àmbits de la vida social, sense confondre-la mai amb un pacifisme conformista. Per tal d’assolir-la, ens caldrà energia i capacitat de lluita, i sobretot obertura a la gràcia divina, que ens ve per cadascun dels sacraments de l’Església, i especialment per l’Eucaristia. Recordem les quatre fonts de la pau cristiana, segons el beat Joan XXIII: la veritat, la justícia, l’amor i la llibertat. Demanar, doncs, la pau, és comprometre’s a situar-se sempre en l’àmbit de la veritat; a treballar per una societat socialment justa, en la qual els marginats, els malalts, els angoixats obtinguin un tracte preferencial; a construir la civilització de l’amor, que comporta sempre solidaritat, perdó i reconciliació; a consolidar la llibertat pròpia i respectar la de l’altre. És aquesta la pau que gosem demanar i que voldríem perpètua.

Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d’oliveres, signe de pau, aconseguí als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua. Avemaria.

Preguem

Senyor, Jesucrist, vós heu volgut que en la muntanya de Montserrat s’unissin, al voltant de Maria, els sentiments més pregons dels catalans. Mireu el nostre poble i les nostres Esglésies diocesanes en aquest tombant de la seva història, i concediu-nos de créixer amb il·lusió de futur i amb esperit de convivència. Que la vostra Mare ens obtingui, com ho féu un dia a Canà de Galilea, de seguir el que vós ensenyeu, a fi que l’aigua de tots els nostres projectes es transformi en el vi nou de la fidelitat al vostre Evangeli. Vós que viviu i regneu amb el Pare i l’Esperit Sant, pels segles dels segles. Amén.

Virolai

Rosa d'abril, Morena de la serra,
de Montserrat estel:
il·lumineu la catalana terra,
güieu-nos cap al Cel.

Amb serra d'or els angelets serraren
eixos turons per fer-vos un palau:
Reina del Cel que els Serafins baixaren,
deu-nos abric dins vostre mantell blau.

Alba naixent d'estrelles coronada,
Ciutat de Déu que somnià David,
a vostres peus la lluna s'és posada,
el sol sos raigs vos dóna per vestit.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols Estrella d'Orient,
sigueu pels bons pilar de fortalesa,
pels pecadors el port de salvament.

1881 2006

125 ANIVERSARI D LA
PROCLAMACIÓ D LA MARE
D DÉU D MONTSERRAT
COM A PATRONA
D CATALUNYA

MARIA, MARE DE CONSOL I D'ESPERANÇA